

חמוטל בר-יוסף

לולא הָיָה עָלַי לְמַהֲרָה

כל הזכויות שמורות  
נסדר ונדפס בדפוס "דבר" בע"מ  
הוצאת מילי [הוצאה עצמית] 1971

## וְנָאם

וְנָאם אוֹתִי תִדְלָל —

כְּמוֹ אֶת סִבְתִּי

אֲשֶׁכֶּל עוֹלָלִיהָ רָמַסְתָּ בְּגַת גּוֹיִים,

וְנָאם אוֹתִי תַעֲוִלָּל —

כְּמוֹ אֶת אָמִי

בְּסִרְיָה הַשְׁלַכְתָּ לָאָרֶץ,

אִם תִּשְׁכַּלְנִי —

טָפוּ, רַד מַעֲרָפִי, סִרְטָן צוֹלֵעַ, אֵל תִּלְקַק לִי שֵׁם מַלְחָה

אֲגִדּוֹת עַל צִמְחָה צַדִּיקָה, אֲפִלּוּ בַּחֲלוֹם הָרַע

אֵינֶנִּי מְסֻגָּלָה לַעֲמִיד כְּמוֹהֶן דָּוִם וְלִחֲשֹׁב אַחֲרֵינִי

שְׂאֵרִית וְעוֹד שְׂאֵרִית בְּלִי לְהַצְבֹּט.

פָּסַח עָלַי, חִטָּה חֲגֹר,

אֵל תִּגְזְרֵנִי.

הָהָעִיר שֶׁל הוֹרִי (א)

עֲטוּפָה פְּרוּהָ חוּמָה הָעִיר שֶׁל הוֹרִי בְּגִלְוִיָּה  
מִחֶפֶז לְרַכֵּב בְּרָצִינּוֹת.  
צָרִיךְ לִהְיוֹת רֵיחַ שֶׁל עֶשֶׂן. הָאֵם אֶפְשָׁר  
שֶׁהוּא נִמּוּג מְרִיחַ נִפְתָּלִין שֶׁל מִמְחָטוֹת דְּקוֹת,  
רֶשֶׁת זֶהָבָה שֶׁל עֶכְבִּישׁ?  
בְּנִקִּישָׁה נִטְרָק אֲרָנָק קְרוֹקוּדִיל, נִחְלָצַת מְגוּפָה שֶׁל בִּירָה.  
וּכְבָּר זֹרָמִים, מְרַפְרָפִים בְּכַפּוֹר רְאֵשֵׁי תְבוֹת אִינְטִימִים וְזָרִים  
כְּמוֹ שֵׁם מְשַׁפְּחָתִי מִלִּפְנֵי הַנְּשׂוּאִין  
וּקְלִסְתָּרִים דּוּמָמִי עֲפַעְפִּים מְתַנַּשְׁקִים לְשָׁלוֹם.  
כֶּךְ-כֶּךְ. שְׁלִישִׁית אֲגָדוֹת מְשַׁעֲמֻמוֹת, שְׂכוּחוֹת, מִפְּשִׁילוֹת פְּתָאֵם אֵת זִנְבָן  
וּמִפְּזָרוֹת בְּפִתְאוֹת חֲרָדֵל מִהָבִיל.  
סוֹלֶדֶת בְּבִהְלָה תִּהְלֹכָה סְמוּקָת לָחִי שֶׁל אִידִיאָלִים צְעִירִים מְנַפְנָפִים  
בְּלוֹרִיּוֹת וּתְעוּדוֹת-גֶּמֶר וּמִפְּשִׁילִים זִגְזוֹגֹת זִגְזוֹת שֶׁל חֲטָמִים סְתוּמִים.  
וְהִנֵּה הִרְכֵּבָתָה.  
אַהֲוָה, צָרִיךְ לִהְיוֹת רֵיחַ שֶׁל עֶשֶׂן  
הָאֵם אִישׁ אֵינוֹ מְרִיחַ רֵיחַ שֶׁל עֶשֶׂן?  
  
הִיא נִסְעָה לְאוֹדֶסָה, וְאֲנִי כְּבָר לֹא אֶסְפִּיק  
לְרֹאוֹת אֵת הָאִשָּׁה הַזְקוּפָה,  
שׁוֹתֶרֶה עַל גְּדוּנָיָה לְטוֹבַת שְׁעָרָה הָאֲרָךְ  
טוֹמָנֶת אֵת הַתְּכַשִּׁיטִים שֶׁלִּי  
מֵאַחֲרֵי גֶדֶר צְבוּעָה בְּלָבָן  
וְנִהְיֶת לְסַבּוֹן.  
מְסַפְּרִים שֶׁהִיְתָה לָהּ פְּרוּהָ חוּמָה  
וְשִׁיכְלָה לִהְיוֹת לִי סִבְתָּא.

## הָעֵיר שֶׁל הָוֶרִי (ב)

מֵאַחֲרֵי מְשַׁקְפִים עֲגוּלֵי זְכוּכִית הָעֵיר שֶׁל הָוֶרִי  
אֵינָה גֹרֶעַת עֵינַיִם מֵאַמִּינוֹת מִן הַמָּקוֹם הַגָּבוֹה  
שֶׁם הָיִיתִי צְרִיכָה לְקַבֵּל מִדָּה צִיּוֹן לְשִׁבְחָהּ. כָּמָה שָׁנִים,  
כָּמָה שָׁנִים שֶׁהִיא מְכִירָה אוֹתִי בְּעֵל פֶּה  
מִהַשִּׁירִים שֶׁל יְהוּדָה הַלְוִי וּמֵאַהֲבַת צִיּוֹן  
כָּמוֹ שְׁאֵב מִכִּיר אֶת בֵּיתוֹ.  
מָה הִיא לֹא עֲשֵׂתָה בְּשִׁבְלִי? מִרְחוֹק,  
מֵאַחֲרֵי שֶׁלֶחֶן חֶלֶק וְעֲנָקִי הִיא מוֹשִׁיטָה לִי יָד רַכָּה  
וּבִינָהּ הַשְּׂנִיָּה הִיא רוֹשֶׁמֶת אוֹתִי בְּסִפֵּר הַזֶּהָב שֶׁל הַקֶּרֶן הַקִּיְמָה.  
לֹא לְנִשְׁיָקוֹת נּוֹצֵרָה הָיִד הַזֹּאת.  
לֹא כִּי הִיָּתָה לִי קֶצֶת סִבְלָנוֹת לְהִשָּׂאֵר בְּטָקְס הַסִּיּוֹם הַזֶּה  
הָיִיתִי שׁוֹמֵעַת לְפָחוֹת פַּעַם אַחַת  
מָה שֶׁיֵּשׁ לָהּ לְהַגִּיד לִי.  
הָיִיתִי יוֹשֶׁבֶת בְּחִיקָה  
וְרוֹאָה שְׁעִינִיָּה אֲדָמוֹת.

לָכוּ, עוֹרְבִים, וְאָמְרוּ לְרַצְפָּה בַּת אֵיָה  
כִּי בְנִיָּה אָרוּהָ אָרֹר.  
הִנֵּה מְנוּפֶפֶת בְּשֶׁקֶת הַקּוֹדֶר  
עַל הָהָר. לָכוּ אַתֶּם אֵלֶיהָ. יִרְאֲתִי.  
וְאַל תִּסְפְּרוּ לִי כִּי לֹא בָּא הַיּוֹרָה  
וְעַד שְׂיִבֹּא תַּחֲנוּג בַּת אֵיָה עִם שְׂאָר הַדִּיּוֹת  
עַל מִזְבֵּחַ הַבְּתָרִים הַמְצָחִין וְעוֹלָה הִיא,  
תְּמִימָה וְסוּפֶקֶת כְּנָפִים. הִנֵּה הִיא חָגָה מַעֲלִי  
כָמוֹ שְׁבָלוֹל מַצִּטִּמָּק וְהוֹלֵךְ עַל רֹאשִׁי  
הַכּוֹאֵב לֹא נוֹתֵר לִי מִמָּנָה  
כִּי אִם קָמַט זָעִיר  
כָּמוֹ י' וְעוֹד י'  
בֵּין גְּבוֹת בְּשָׁמַיִם.

כפות ידי רוכבות על הר דוהר  
ונשארו להרהר באויר, קופץ  
ושוכח לפל במשפך של חול  
כמו סוסים במערבון מרחפים  
בדרך גס.

ואם צהלו בנתיבי משכבר הימים פרסות קדמיות  
של חכמה אלהית, בהולך בפרדה,  
ומי עקשת רקעה הי –

עקשו אני רואה את האבק הפוכבי  
מציף את הרקיע באפיק רחב רחב  
ועץ הצפצפה טובל רשרוש אחר רשרוש  
בשכיל החלב. הנה,  
אני שומעת עקשו. לא מהר.  
קצב החי בבטני, נעזב פשיח ארץ,  
מלא את הקצר.

## ש שלחן מטבח (א)

שלחן מטבח זה לא שלחן  
זה גזע של עץ יוחסין.  
בוהשת אנכי בסיר ומוציאה משם תשעה קבין  
כדרך הנשים. והכל רב.  
הן-הן. מיד-מיד אני נותנת לחם  
מן הארץ. תדעו שפאן  
אני היא המוציאה אותו אל השלחן  
שלש ביום. ומה?  
את השירים אני אוספת.  
נשפך אולי רק מלח.  
מה עוד יכל להתבזבז על פני האדמה?  
היא קמצנית ועקשנית.  
בכל זאת מדי סתו נאספים אל תוך מעיה  
הזרעים. היא מחכה שיחזרו אליה,  
רק אליה, הו! אליה הזרעים נאספים.

## ש שלחן מטבח (ב)

כָּבֵד צְהָרִים בַּמִּטְבַּח מִיָּד  
הַכֹּל עָרוֹךְ פָּנִים אֶל פָּנִים  
עַל הַשְּׁלֶחַן זֶה בְּצַד זֶה  
הַמְזַלֵּג שְׁלִי נוֹגֵעַ בַּסִּפִּין שְׁלֶךְ,  
קִצּוֹת שְׁעָרוֹתֵי סְמוּכוֹת לְעֶרֶק צִנְאָרֶךְ.  
הַמְזַלֵּג שְׁלִי רוֹאֶה אֶת הַסִּפִּין שְׁלֶךְ.  
הַמְאֹנָר מוֹצִיא וּמְכַנִּיס לְרֹאשׁ שְׁלִי  
אֲוִיר שְׁלוֹק מִן הָרֹאשׁ שְׁלֶךְ.  
מִן הַנְּזִיד מִתְנַפֵּנֵף הֶבֶל כְּבֵד וְכֹתֵם  
וְכָל כְּבוֹאוֹתָיו זוֹרְמוֹת  
בְּרִשָּׁת הַסְּמוּקָה עַל חֶלְבֹנִי עֵינֵי הַמִּתְאַדְמוֹת  
שׁוֹוֹת כְּבוֹאוֹתָיו בְּאִישׁוֹנֵי פָרִים עוֹזְבִים אֶת הַדִּירָה.  
גַּם אֲנִי רוֹאֶה אֶת הַסִּדְקִים  
עַל שְׁלֶחַן הַמִּטְבַּח, כְּבֵד,  
יֹתֵר יֶשֶׁן מֵאֲשֶׁר חֲדָשׁ,  
נְטוּעַ בְּכָל רִגְלָיו הָעֵבוֹת  
לֹא כְּמוֹ גִּזְעַ שֶׁל עֵץ יוֹחֲסִין.  
קַח אֶת הַסִּפִּין, תִּפְרֹס לָחֶם.

## אַאַרויחַת ב'קָר

בב'קָר אָני מב'שָׁלַת:

קפָּה לְאַיִשִּׁי

חבִּיתָה בשבִּילִי

וּלְבִתִּי הַקִּטְנָה דִּיסַת סֵלָת.

אֵין לִי זָמַן כָּלֵל לַפִּתִּיתִי הַטַּל

הֵם שְׁזוּרִים עַל קוּרֵי הָעֶכְבִּישׁ בֵּין הַקּוֹצִים

בב'קָר הַשָּׁכֶם עַל נְאֻדֵּי עֲרוּגוֹת.

לְקִרְאָת הַצְהָרִים אָנִי מוֹרֶטֶת תַּרְנֻגָּלָת.

חֲמָרִים נוֹסְפִים: תַּפּוּחֵי עֵץ וְיֵין.

מִמְלָאִים נְאוּפִים שְׁעָתִים.

לוֹלֵא הָיָה עָלַי לְמַהֵר הָיִיתִי מְרִיחָה מְגוּפָךְ

אֶת הָרִיחַ הָעָמוּם שֶׁל בָּטָנִים קְלוּיִים

בַּח'שֶׁן, בְּשׁוּק הָרֶטֶב שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם הָעֲתִיקָה.

כּ כַּף יִדְךָ

הִחַזַק אוֹתִי עוֹד

לֹא נִפְלֵתִי

מֵעוֹלָם

עָקֹם כְּמוֹ כַּפֹּת

יְדְךָ.

## צִצְלִיָּה

### בְּמִצּוֹלוֹת

פָּקְחָנוּ אֲצַבְעוֹת צְלוּלוֹת  
חֲשַׁבְנוּ שְׁנִמְצָא פְּנִינִים וְנִחְזֹר  
אֲכַל הַגּוֹיָךְ נִצְנֵץ  
יָדֶיךָ פֶּרֶסוּ בְּרֶשֶׁת עֲפָעִפִּי-  
עֵינֵינוּ צוּלְלוֹת פְּאֻבָּנוּ שְׁנִתְקָלוּ בְּקִיר  
מִעֲרֵבוֹלוֹת סְתוּמוֹת מְצַלְצְלוֹת מְשֻׁמָּאל  
בוֹעוֹת שְׁפָתַיִם נִבְהָלוֹת  
עוֹלוֹת

### עַד כְּלוֹת

כָּל הַתְּשׁוּקוֹת לְהִתְגַּלְגֵּל  
בְּחוֹל רָטֹב בְּמִלַּח  
וּבִמֵּים צְלוּפֹחַ נִלְכָּד בְּתוֹךְ  
שְׁלָדִים שֶׁהֶעֱלוּ אֶזוֹב פֶּרֶפֶר  
עַד שְׁנִמְלִיט פֶּתָאִם נִמְלֵט  
מִן הַצְּלָעוֹת צְדָפוֹת  
פוֹקְחוֹת סְדָקִים וּמִתְנַשְּׁפוֹת  
וְלִהְיוֹת פְּנִינִים צְלוּלוֹת  
צָפוֹת

### עַד כְּלוֹת

כָּל הַתְּפִלוֹת לְהִתְגַּלְגֵּל  
עִם הָאֵוִיר  
עַל פְּנֵי הַמַּיִם.

## ל: לך אני מחכה

לך אני מחכה תמיד תמיד  
בְּרָחוּב מְאַחֲרֵי הָאוֹר וּבֵין הַמוֹדְעוֹת אֶתָּה  
אָסוּר לִי לְהִגִּיד אֶפְלוּ לְעֶצְמִי עַד מָה  
אָסוּר לִי לְחַשֵּׁב הִיתָכֵן שְׂאֵף עֶתָּה

אָנִי רוֹאָה אוֹתְךָ תָּמִיד וְתָמִיד  
יֹתֵר וְיֹתֵר דֶּק. לְמֵרוֹת הַמְּרֻחָק וְאֵף עַל פִּי  
שְׁעָבְרוּ שְׁבַע שָׁנִים וְנִדְמָה כִּי הִנֵּה נִי,  
וְהַיְלָדִים- הִרֵי לֹא שָׁלַךְ הֵם יְלָדֵי !

וְתָמִיד כְּשֶׁאֲנִי בְּאַהֲבָה  
מִגִּיעַ לְאֲזִנִּי קוֹלְךָ מַעֲבֵר לְשִׁבְכָה.  
אֶתָּה יוֹשֵׁב שָׁם וּבֹכָה. וְגַם אֲנִי בֹכָה.  
בְּבֹקֶר תֵּן לִי כֶּחַ לְכַחֵשׁ בְּלִי מְבוֹכָה.

## ש. שיר למלכה "אבל"

קוֹרָה שְׁאֲנִי שׁוֹרָטֶת אֶת קֶצֶה הַשְּׁטִיחַ  
שֶׁהָיָה מִפְּרִיד בֵּין עֵינֶיךָ לְגוֹפִי בְּאוֹתוֹ עָרֵב.  
דֶּרֶכְךָ שֶׁל חֲתוּלוֹת לְשֹׁמֵר עַל מְקוֹמָן הַקְּבוּעַ  
אָבֵל הַזֶּמֶן דֶּרֶכְךָ לְטוֹוֹת רַק בְּחוּטֵי הָעָרֵב.

הָאֵפֶלָה מִתְגַּלְגֶּלֶת בֵּינֵינוּ כְּמוֹ אֵז,  
כְּדוֹר צֶמֶר גָּדֵל עִם כָּל מֶלֶה נוֹסֶפֶת  
וּבְצִהָרֵי דַפִּים צָחוּרִים גֹּזֵן דּוֹן פְּתוּחַ  
מֶלֶה עַל קוֹר בְּרוּחַ מִתְעוֹפֶפֶת.

הָיִיתִי חֲתוּלָה רָעָה לְמִרוֹת שְׁלֹא צִדְתִּיךָ  
וְדֶרֶכְךָ שֶׁל חֲתוּלוֹת לְשֹׁמֵר עַל מְקוֹמָן הַקְּבוּעַ.  
אָבֵל קוֹרָה שְׁאֲנִי נִתְקַלֶּת שׁוֹב בַּסֶּפֶר הַהוּא  
וּמְרִיחָה מְקֻרֹב אֶת בְּשָׂרְךָ הַפְּרוּעַ.

## צִצְפִּיָּה

כְּדוּר גּוֹמִי נִשְׁמָט כְּבֵד עַל רִצְפָּה אֵלְמָה.  
בְּרָאִי הַסְתַּבֵּךְ עֲטֹלֶף אֶפֶר. אוֹ-ר! הִרְבֵּה אוֹר.  
הָאֵם כֵּן אֲמוֹת בְּצִרְיָהּ הַדָּקָה הַזֹּאת שֶׁל הַדְּמָמָה?  
רְשָׁרוֹשׁ אֶחָד. לֹא צִעְדִּיךְ.

## בַּבְּמִסְבָּה עַל הַגֶּג

סְלִיחָה, עוֹד כְּמָה סְבוּבִים ?  
רֹאשֵׁי סַחְרָה. מְתֵנִי עָבִים.  
אֵינֶנִּי מִן הַקִּדְנִים הַמְשֻׁבָּחִים.  
סֵלֶק יֵדֶיךָ מִמֶּתְנִי הַלְחִים.  
הַמֶּנֶת מִסְבֵּר לִי יוֹתֵר מִן הַחַיִּים.

הָאֵם אַתָּה עוֹמֶדֶת עַבְשִׁי ?  
קוֹלֶךְ, כְּמִדּוּמִנִּי, רָחֵק וְקָרֵב  
אִם תִּרְצִי וְאִם לֹא  
אֲנִי מִסְתַּוֵּבֵב וְשׁוֹרֵק  
וְנוֹשֵׁם וְנוֹשֵׁף וְבוֹרֵחַ וְשָׁב.

## מִן מְזֶמֶר אֲרוֹשִׁין

עַל חֶטֶא שְׁלִי הִכִּיתִי בְּחֶזֶק הַיּוֹם.  
אֲמִי תִתְּלֶה אוֹתִי מִחֶר בְּצִנְאֶרְךָ  
וְהַעֲוֹרְבִים יִשְׂאוּ אוֹתִי בְּשַׁעְרֵי  
לְטָרֶף טוֹב  
עַל כָּל עֲוֹנוֹתִי  
אֲגִרוֹף תַּחַת אֲגִרוֹף  
אֲכֶה עַל תּוֹף שָׁחֹם  
שִׁיעֲשֶׂה לִּי בְּלִילוֹת תְּשׁוּבָה  
עַל פְּתוּיֵי יוֹם יוֹם.

## אֲשָׁה בְּעִיר

אֲשָׁה הוֹלֶכֶת עִם שְׂקִיעָה בְּרָחוֹב רוֹעֵשׁ  
עוֹבֵר וְשׁוֹב שׁוֹרֵט אֶת כּוֹכְבָּהּ בְּאִישׁוּנֶיהָ  
שְׁנֵי עֲנָפִים שֶׁל עֵץ יָבֵשׁ מְשַׁפְּשֵׁפִים  
גְּפָרִית עַל דֹּפֶן הַחֲמָה. הָרוּחַ  
מְשַׁחֵק בְּאֵשׁ מְאַחֲרֵי הַיִּלּוֹנוֹת הַחֲרוּכִים  
שְׁנֵי פְּרָחִים עַל קְצוֹת הָאֲצָבָעוֹת  
צוֹרְחִים לְרֹאוֹת עַד  
שֶׁהָאֲשָׁה מוֹכֶרֶת גְּפָרוּרִים לְכָל אֶחָד  
וְעַד

שֶׁהַגָּנוֹת נוֹשְׁפִים עֲשֵׁן מְאַרְבּוֹת נְחִירִים עֲיִפוֹת  
מְנֻשְׁפִים וְהַצּוֹפִים צוֹפִים בִּיצַד הָרוּחַ מְחִזֵּר בְּאַנְחָה  
עֲשָׂרִים קְסָמִים שְׂרוּפִים לְכוֹבֵעַ  
מְטִיל לוֹ מְרִבֵּעַ עַל קֶצֶה הַמְּדֻרְכָּה  
בְּרָחוֹבוֹת מְתַפְחָמִים לְאֵט  
וּמְכַסִּיפִים בְּבֵת אַחַת.

## ל. לרגעים

בְּרָגָעִים שְׁאֲנִי מֵאֲמִינָה בְּאֵלֵּהִים הַטּוֹב  
אֲנִי רוֹאֶה אוֹתוֹ מְרַכֵּר בֵּין פְּרִי הַיָּדוּף  
כְּמוֹ פְּרָפְרִים שְׂזָה עֲתָה יֵצְאוּ מִגְּלִמֵּיהֶם  
וּבְאוֹתוֹ הַיּוֹם חֲתוּנָתָם וְגַם מוֹתָם.

אוֹ שְׁאֲנִי רוֹאֶה אוֹתוֹ בְּתוֹךְ כְּדוּר סְבִיּוֹן תְּפוּחַ  
וְאֲנִי יוֹשֶׁבֶת עַל הַמְּדַרְגּוֹת הַחֲמִימוֹת וְרוּחַ  
מִפְּרִיָּה פִתְאֹם אֶת זֶרְעוֹנָיו כְּמוֹ שֶׁלֵּג בֶּךָ  
וּבְחִיקִי נֶשֶׁר זֶרְעוֹן אֶחָד וְשֵׁם הוּא נָח.

## ללאה יולדת

כל ימיה היתה נתקלת, מבקשת סליחה, מתאמצת  
לחייך, מעניקה מתנות עטופות. וכשלא מצאו חן –  
זועפת. מגמגמת. בוכה בשקט.  
מול המראה מדדה עכוס של נערות יפות  
וכשלא מצא חן – העזה לרמות. אחר כך להתנדות.  
ושוב, מה לעשות, לבכות.  
בהריונה תפחה כמו על שמרים. שמרי,  
אמרו לה הנשים הזקנות, שמרי על עצמך, מבכירה:  
בכור ליעקב. יכבד ורעו. בכבודו תפבדי. כל פבוךך פנימה.  
השמינה, אמרו הצעירות.  
אבל עכשו היא ממש צועקת. רע לה מאוד.  
קורעת את המצעים. שואגת שנואה שנואה.  
ופתאם היא דוחפת את גלגל הריחים של ימי עם פבד מנשא  
לאט בתחלה, באנקות, ואחר כך הם פבר  
מריצים אותה והיא נטחנת בצעקה אחת  
נוקבת כמו ספה את כל דפי הספר העתיק  
לדקור פה רגל ישנה.

בְּנֶעֱרָה מְצַפָּה לְמַעֲשֵׂה אֱהָבִים נֹרָא  
עָרוֹךְ חֲדָרֵי לְכַנִּיסַת תְּלִמִּידֵי.  
גֵּרוֹת הַשְּׂבֵת צוֹלְלִים בְּשָׁנֵי הַחֲלוֹנוֹת  
עַל שְׁלֶחַן עֲבוֹדָתִי הָעֶרֶם.  
הָאֵם שְׂאֵף פִּתְאֹם פִּסְלוֹ שֶׁל סוּקֶרֶטס  
מִתּוֹךְ הָאֲגִרָטָל אֶת שְׂרָף עֲנָפֵי הָאֶרֶץ?  
אָרוֹס, אָרוֹס! הִשְׁמַר לָךְ  
פֶּן תִּסָּר כְּסוּת,  
כִּי בְיוֹם הַגְּלוּתְךָ מוֹת תָּמוּת.

## בַּשְּׁעַר

בשעה הקבועה מרתך פעמון בית הספר  
את מוטות הברזל החלולים של מחשבותי  
ואני קרבה אל השער העקשן, הנמוך.  
תלמידים בחפזם, מלקקים ממתיק אדם על מקל,  
אינם צריכים להריח את הזעה הקרה  
שהייתה מושח יום-יום על ציריו של השער העקשן, הנמוך.  
היטעמו גם הם בעתם את טעמה של הצרכת?  
פעמון החשמל מצלצל בשעה הקבועה  
מנסר את בטני מראשי כמו צריחה ראשונה של נלד.  
מחשבותי מצטמקות.  
אני באה, אבי, הולכת אני וקרבה  
למקום העקשן, הנמוך, שבו אתה תמיד נמצא.

## בַּבְּנִיָּסָה לַכֶּתֶה

בְּסוּסִים בְּהִרְיָחַם קָרָב  
נוֹקְשִׁים עֲקָבֵי בְּנִיָּסָה לַכֶּתֶה.  
אָהָה, בְּרַבָּרִים ! עֲרָב רָב !  
בְּנֵי תִשְׁחַרְתִּי, אֲדַמִּי חֹטֵם, צִהְבִּי לְשׁוֹן,  
מֶה לָכֶם וּלְשׁוֹפְרֵי הַשְּׁבוּר ?  
קִנְחוּהוּ בְּנִיר מִחֶבְרֶת מְעוֹךְ בְּטָרָם יִחְרָחֵר.  
  
הָאוֹתִיּוֹת מִסְתַּלְסְלוֹת, יָפוֹת כְּמוֹ קִנְנוֹת יַעַר,  
וְאַנְכִי נֶאֱחָזֶת בָּהֶן וְקוֹרֵאת.

## ל' לנשמת

בְּיָמָיו הָאֲחֵרוֹנִים הָיְתָה נִשְׁמָתוֹ נִמְעָכֶת בַּמָּוֶטָה  
כְּמוֹ דָּף שֶׁנִּתְלַשׁ מִסֵּפֶר לַמּוֹד קִשָּׁה  
וּכְבָּר אִי אֶפְשָׁר הָיָה לְתַפֵּס, וְלֹא לִנְגֹעַ  
כִּי לִפְנֵי שֶׁהִסְפִּיקָתִי, הִנֵּה נִשְׁמָתוֹ נִמְחָקֶת.  
מֵה שֶׁאֲנִי רוֹאֶה בְּרוּר – זֶה כִּף יָדוֹ הָאֲפֹרָה  
יוֹצֵאת פְּשוּטָה מִן הַסֵּדִין וּמוֹכִיחָה וּמוֹכִיחָה בְּסִבָּלָנוֹת אֵין קֶץ  
כְּמוֹ שֶׁהָיָה נוֹהֵג בַּדְּבָרִים שֶׁל עֲקָרוֹן צוֹדֵק.  
אֶפְשָׁר לִרְאוֹת אוֹתָהּ בְּחִלּוּמוֹת וּבִהְקִיץ.  
אָבֵל כִּף הַיָּד הָאֲחֵרֶת, הַמְכֻסָּה, זֶה שֶׁהָיְתָה  
דִּקְתָּ עוֹר לְהַפְּלִיא, מְגִיֵּדֶת בְּעֵדִינּוֹת וּקְצֵת רוּעָדָת  
עַל שְׁעֵרוֹתַי וְעַל גְּבִי הַלֵּא מְסֻכִּים –  
הִיא הוֹלֶכֶת לְאִבּוֹד כָּל הַזְּמָן  
וְאִי אֶפְשָׁר לִרְאוֹת אוֹתָהּ, וְלֹא לִנְגֹעַ.

## ב בלילה

קום. אור.

עלינו הילדה צועקת

מאחור.

החזק היטב בידה.

אני בצד השני.

באיזה צד אתה?

האבך, האבך, פלה רוחנו.

היכן הילדה?

הנה היא מרחפת על פנינו.

## ש. שִׁיר עֶרֶשׁ

קִטְנָה, עֵינַיִם לֶךְ סוּמוֹת,  
וְהֵן זִכְרוֹת אֶת הָאֶפֶל  
אֶת הַצּוֹעֵק וְאֶת הַמִּתְפַּתֵּל.  
יֹתֵר מִכָּל דּוֹמוֹת הֵן  
לְעֵינָיו שֶׁל הַנֶּכְרִי בַחֲלוֹמוֹת שְׁלִי.  
הוּא הָרוֹדֵף. יָדוֹ קָשָׁה.  
הִיא מַחֲטָטֶת בְּרַחֲמֵי הַמְרִטָּשָׁה.  
כָּל אֲהוּבֵי הָרֵאשׁוֹנִים יִקְחוּ נָקָם  
עַל שׁוֹד כֶּסֶם מִלְכוּתָם וְעַל גְּזֵלַת בָּתָם.

כָּ כָּל הַלַּיְלָה

כָּל הַלַּיְלָה

נָח הָטַל בֵּין מַחֲטֵי הָאֶרֶץ.

עַם בִּקְרָ

נִעֲוָרָה רוּחַ

וְהַטְּפוֹת נִשְׁרוּ אֶחָת אֶחָת

עַל מַצֵּבֶת קִבְרִי.

## אַאַרְבֵּה שֶׁל אֲנִית מִשָּׂא

יֹשֵׁב וְכוֹתֵב וּמַעֲשֵׂן וְנוֹהֵם כְּמוֹ

אַרְבֵּה שֶׁל אֲנִית-מִשָּׂא

פּוֹלָטֶת פִּיחַ זְמִיךְ.

כְּשֶׁנֶּעַר הַסִּפּוֹן גָּרַר מִן הַמֶּרְתֵּף

בְּשֹׁר קִפּוּא וְגַם גִּנֵּב תַּפּוּחַ

עָבְרוּ בַּמִּפְלֶשׁ רוּחוֹת קָרִים עַל גְּלִיךְ וְעַל צִנּוּרֶיךָ

לְתַקַּע בְּסִימְפוֹנוֹת מִפְחָמִים עֲנוּי אַחֵר עֲנוּי

עַד שִׁיפְלִטוּ אֶת הַנֶּהֱמָה הָעֲמֻקָּה

חֲלִילִי מִפּוּחַ שֶׁל עוֹגֵב בְּלִתִּי יְדוּעַ.

## מ. מפחד לאחר

מפחד לאחר ילדים נואשים נושכים  
לעצמם את הלשון או את האצבעות,  
יכולים לקרע את הצפית הרקומה  
ציצים תכלים. מה עוד עלולים כָּבֵר  
אנשים נואשים לעשות, כְּשֶׁמִי  
שהוא יותר חזק סגר לך את המעורר  
ואתה בחיקו ישן כמו בחיק נמר  
מוטב גם מאשר ער, ובמטחוי צעקה  
הזמן שלך עובר, עובר.

## קקלפות

בַּאֲשֶׁמֶת הַשְּׁלִישִׁית, כְּשֶׁכָּל תַּאֲי הָרִמּוֹן מְסַדְרִים  
מְתוֹק עֲסִיסָם זֶרֶם בְּחִדְרֵי חֲדָרִים  
מִנֵּין צָצָה צֶעֱקָה מוֹצֵצָת  
אֲצָבְעוֹת טָרֶם נִגְזְרָה צָפְרָנָם  
מִחֲטָטָת לִי בְּתוֹכוֹ מְגֵרוֹת הַפְּרִי  
לְסַחֵט אֶת הַנֶּגֶד לְאַרְץ, לְקַרֵּעַ  
וּלְהַשְׁלִיךְ אֶת הַקִּלְפוֹת.

## תכן העניינים

ואם  
העיר של הורי (א)  
העיר של הורי (ב)  
אימא  
בכרסי  
שולחן מטבח (א)  
שולחן מטבח (ב)  
ארוחת בוקר  
כף ידך  
צלילה  
לך אני מחכה  
שיר למילה: אבל"  
ציפייה  
במסיבה על הגג  
מזמור ארושין  
אישה בעיר  
לרגעים  
לאה יולדת  
משתה  
בשער  
בכניסה לכיתה  
לנשמת  
בלילה  
שיר ערש  
כל הלילה  
ארוכה של אניית משא  
מפחד לאחר  
קליפות



